Kohtulahendite kogumik

ÜLDKOHTU OTSUS (viies koda)

21. aprill 2021 *

Ühine välis- ja julgeolekupoliitika – Piiravad meetmed seoses olukorraga Liibüas – Rahaliste vahendite külmutamine – Selliste isikute, üksuste ja asutuste loetelu, kelle rahalised vahendid ja majandusressursid külmutatakse – Sisenemis- ja läbisõidupiirangud Euroopa Liidu territooriumil – Nende isikute loetelu, kelle suhtes kohaldatakse sisenemis- ja läbisõidupiiranguid Euroopa Liidu territooriumil – Hageja nime loeteludesse jätmine – Hagi esitamise tähtaeg – Vastuvõetavus – Põhjendamiskohustus – Hindamisviga

Kohtuasjas T-322/19,

Aisha Muammar Mohamed El-Qaddafi, elukoht Mascate (Omaan), esindaja: *barrister* S. Bafadhel,

hageja,

versus

Euroopa Liidu Nõukogu, esindajad: V. Piessevaux ja M. Bishop,

kostja,

mille ese on esiteks ELTL artikli 263 alusel esitatud hagi nõudega esimesena tühistada nõukogu 21. märtsi 2017. aasta rakendusotsus (ÜVJP) 2017/497, millega rakendatakse otsust (ÜVJP) 2015/1333 piiravate meetmete kohta seoses olukorraga Liibüas (ELT 2017, L 76, lk 25), nõukogu 5. märtsi 2020. aasta rakendusotsus (ÜVJP) 2020/374, millega rakendatakse otsust (ÜVJP) 2015/1333 piiravate meetmete kohta seoses olukorraga Liibüas (ELT 2020, L 71, lk 14), osas, milles hageja nimi jäetakse nõukogu 31. juuli 2015. aasta otsuse (ÜVJP) 2015/1333 piiravate meetmete kohta seoses olukorraga Liibüas ja millega tunnistatakse kehtetuks otsus 2011/137/ÜVJP (ELT 2015, L 206, lk 34), I lisa ja III lisa loeteludesse ja teisena nõukogu 21. märtsi 2017. aasta rakendusmäärus (EL) 2017/489, millega rakendatakse määruse (EL) 2016/44 (mis käsitleb piiravaid meetmeid seoses olukorraga Liibüas) artikli 21 lõiget 5 (ELT 2017, L 76, lk 3), ja nõukogu 5. märtsi 2020. aasta rakendusmäärus (EL) 2020/371, millega rakendatakse määruse (EL) 2016/44 (mis käsitleb piiravaid meetmeid seoses olukorraga Liibüas) artikli 21 lõiget 5 (ELT 2020, L 71, lk 5), osas, milles hageja nimi jäetakse nõukogu 18. jaanuari 2016. aasta määruse (EL) 2016/44, mis käsitleb piiravaid meetmeid seoses olukorraga Liibüas ja millega tunnistatakse kehtetuks määrus (EL) nr 204/2011 (ELT 2016, L 12, lk 1), II lisa loetellu, ning teiseks ELTL artikli 265 alusel esitatud hagi nõudega tuvastada, et nõukogu on õigusvastaselt jätnud asjaomastest aktidest nende vastuvõtmise ajal hagejale teatamata,

ÜLDKOHUS (viies koda),

koosseisus: koja president D. Spielmann, kohtunikud U. Öberg ja O. Spineanu-Matei (ettekandja),

kohtusekretär: ametnik R. Ūkelytė,

* Kohtumenetluse keel: inglise.

arvestades menetluse kirjalikku osa ja 20. oktoobri 2020. aasta kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

otsuse

Vaidluse taust

1 Hageja, Aisha Muammar Mohamed El-Qaddafi on Liibüa kodanik ja Liibüa endise juhi Muammar Kadhafi tütar.

2 ÜRO Julgeolekunõukogu (edaspidi „Julgeolekunõukogu“) võttis 26. veebruaril 2011 vastu resolutsiooni 1970 (2011), millega kehtestati piiravad meetmed Liibüa vastu ning nende isikute ja üksuste vastu, kes on seotud tõsiste inimõiguste rikkumistega Liibüas, sealhulgas on rahvusvahelist õigust rikkudes osalenud rünnakutes tsiviilisikute ja -rajatiste vastu.

3 Euroopa Liidu Nõukogu võttis 28. veebruaril 2011 vastu otsuse 2011/137/ÜVJP piiravate meetmete kohta seoses olukorraga Liibüas (ELT 2011, L 58, lk 53) ja 2. märtsil 2011 määruse (EL) nr 204/2011 piiravate meetmete kohta seoses olukorraga Liibüas (ELT 2011, L 58, lk 1) (edaspidi koos „2011. aasta aktid“).

4 Otsuse 2011/137 artikli 5 lõikes 1 on sätestatud, et liikmesriigid võtavad vajalikud meetmed, et nende territooriumile ei saaks siseneda ega seda läbida resolutsioonis 1970 (2011) silmas peetud isikud, kelle nimi on toodud selle otsuse I lisas.

5 Otsuse 2011/137 artikli 6 lõike 1 punktis a ja määruse nr 204/2011 artikli 5 lõikes 1 koostoimes määruse artikli 6 lõikega 1 on sisuliselt sätestatud, et külmutatakse rahalised vahendid, muud finantsvarad ja majandusressursid, mis otseselt või kaudselt kuuluvad sellistele isikutele või on selliste isikute omandis, valduses või kontrolli all, kelle Julgeolekunõukogu või resolutsiooni 1970 (2011) punkti 24 kohaselt loodud Julgeolekunõukogu komitee (edaspidi „sanktsioonide komitee“) on kandnud resolutsiooni 1970 (2011) punkti 22 kohaselt loetellu ja kelle nimi on toodud vastavalt selle otsuse III lisas ja selle määruse II lisas.

6 Hageja kuulub nende isikute hulka, keda resolutsioonis 1970 (2011) silmas peetakse ja kes on sellest tulenevalt kantud otsuse 2011/137 I ja III lisas ning määruse nr 204/2011 II lisas toodud loeteludesse koos järgmiste identifitseerimisandmete ja põhjendustega:

„GADDAFI, Aisha Muammar[.] […] Sünniaeg: 1978 Sünnikoht: Tripoli, Liibüa. Muammar Gaddafi tütar. Režiimiga lähedalt seotud. ÜRO kande kuupäev: 26. [veebruar] 2011.“

7 Julgeolekunõukogu võttis 17. märtsil 2011 vastu resolutsiooni 1973 (2011), millega kehtestati Liibüas valitseva olukorra tõttu uued meetmed. Nõukogu võttis 22. jaanuaril 2013 vastu rakendusmääruse (EL) nr 50/2013, millega rakendatakse määruse nr 204/2011 artikli 16 lõiget 2 (ELT 2013, L 20, lk 29), ja nõukogu otsuse 2013/45/ÜVJP, millega muudetakse otsust 2011/137/ÜVJP (ELT 2013, L 20, lk 60), millega muudeti 2011. aasta aktides sisalduvat hagejat puudutavat identifitseerimisandmeid, et täpsustada, et hageja on eeldatavalt Alžeerias.

8 Nõukogu võttis 23. juunil 2014 vastu otsuse 2014/380/ÜVJP, millega muudetakse otsust 2011/137 (ELT 2014, L 183, lk 52), ja rakendusmääruse (EL) nr 689/2014, millega rakendatakse määruse nr 204/2011 artikli 16 lõiget 2 (ELT 2014, L 183, lk 1) (edaspidi koos „2014. aasta aktid“). Nende aktidega tehtud

muudatused ei puudutanud hagejat, kelle nimi jäeti seega otsuse 2011/137 I ja III lisas ja määruse nr 204/2011 II lisas toodud loeteludesse, ilma et tema nime loeteludesse kandmise põhjendusi oleks muudetud võrreldes 2011. aasta aktides esitatutega.

9 Julgeolekunõukogu võttis 27. augustil 2014 vastu resolutsiooni 2174 (2014), milles mõisteti hukka relvastatud rühmituste jätkuv võitlus ja vägivallale õhutamine Liibüas ning kehtestati täiendavad piiravad meetmed isikute ja üksuste vastu, kes osalevad tegevuses, mis ohustab rahu, stabiilsust või julgeolekut Liibüas, või toetavad seda, või kes takistavad või kahjustavad Liibüa poliitilise ülemineku protsessi edukat lõpuleviimist.

10 Hageja esitas hagiavalduse, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 18. septembril 2014 ja mis registreeriti numbriga T-681/14, paludes tühistada 2014. aasta aktid osas, milles nendega jäeti hageja nimi otsuse 2011/137 I ja III lisas ning määruse nr 204/2011 II lisas toodud loeteludesse.

11 Nõukogu saatis 18. detsembril 2014 hageja esindajatele kirja, milles ta märkis, et sanktsioonide komitee oli teavitanud Euroopa Liidu pädevaid talitusi sellest, et hageja ei ole kinni pidanud oma reisikeelust, rikkudes sellega resolutsiooni 1970 (2011) sätteid.

12 Julgeolekunõukogu võttis 27. märtsil 2015 vastu resolutsiooni 2213 (2015), millega muu hulgas muudeti teatavaid loeteludesse kandmise kriteeriume.

13 Nõukogu saatis 4. mail 2015 hageja esindajatele kirja, millele oli lisatud rida dokumente (edaspidi „4. mai 2015. aasta kiri“). Nõukogu märkis seal, et hageja tegi 2011. ja 2013. aastal avalikult avaldusi, milles kutsus üles tagandama Liibüa ametiasutusi, mis loodi pärast tema isa kehtestatud korra langust ja tema surma.

14 Nõukogu võttis 26. mail 2015 vastu otsuse (ÜVJP) 2015/818, millega muudetakse otsust 2011/137 (ELT 2015, L 129, lk 13), ja määruse (EL) 2015/813, millega muudetakse määrust nr 204/2011 (ELT 2015, L 129, lk 1), eesmärgiga muu hulgas laiendada nende isikute ja üksuste nimetamise kriteeriume, kellele kohaldatakse 2011. aasta aktides nimetatud piiravaid meetmeid.

15 Seejärel vaatas nõukogu täielikult läbi 2011. aasta aktide lisades olevate isikute ja üksuste nimede loetelud.

16 Läbivaatamine lõpetati 31. juulil 2015, võttes vastu nõukogu otsuse (ÜVJP) 2015/1333 piiravate meetmete kohta seoses olukorraga Liibüas ja millega tunnistatakse kehtetuks otsus 2011/137 (ELT 2015, L 206, lk 34), ning 18. jaanuaril 2016 nõukogu määruse (EL) 2016/44, mis käsitleb piiravaid meetmeid seoses olukorraga Liibüas ja millega tunnistatakse kehtetuks määrus (EL) nr 204/2011 (ELT 2016, L 12, lk 1).

17 Otsuse 2015/1333 artikli 8 lõikes 1 on ette nähtud, et liikmesriigid võtavad vajalikud meetmed, et nende territooriumile ei saaks siseneda ega seda läbida resolutsiooni 1970 (2011) punkti 22, resolutsiooni 1973 (2011) punkti 23, resolutsiooni 2174 (2014) punkti 4 ja resolutsiooni 2213 (2015) punkti 11 kohaselt julgeolekunõukogu või sanktsioonide komitee poolt loetellu kantud isikud, kelle suhtes kohaldatakse reisipiiranguid, nagu on loetletud selle otsuse I lisas.

18 Otsuse 2015/1333 artikli 9 lõikes 1 ja määruse 2016/44 artikli 5 lõikes 1 koostoimes määruse artikli 6 lõikega 1 on sisuliselt sätestatud, et külmutatakse kõik rahalised vahendid, muud finantsvarad ja majandusressursid, mis otseselt või kaudselt kuuluvad resolutsiooni 1970 (2011) punkti 22, resolutsiooni 1973 (2011) punktide 19, 22 ja 23, resolutsiooni 2174 (2014) punkti 4 ning resolutsiooni 2213 (2015) punkti 11 kohaselt julgeolekunõukogu või sanktsioonide komitee poolt loetellu kantud isikutele, kelle suhtes kohaldatakse vara külmutamist, või on kõnealuste isikute kontrolli all, nagu on loetletud selle otsuse III lisas ja selle määruse II lisas.

19 Hageja kanti otsuse 2015/1333 I ja III lisas ning määruse 2016/44 II lisas olevatesse loeteludesse (edaspidi „vaidlusalused loetelud“) koos järgmiste tuvastamisandmete ja põhjendusega:

„[…] AISHA MUAMMAR MUHAMMED ABU MINYAR GADDAFI […] Sünniaeg: 1978 Sünnikoht: Tripoli, Liibüa[.] Kontrollitud varjunimi: Aisha Muhammed Abdul Salam […] Aadress: Omaani Sultaniriik (Oletatav staatus/asukoht: Omaani Sultaniriik)[.] Loetellu kandmise kuupäev: 26. veebruar 2011[.] Muu teave: loetellu kantud resolutsiooni 1970 [(2011)], punktide 15 ja 17 alusel (reisikeeld, vara külmutamine). Lisateave: Režiimiga lähedalt seotud. Reisis resolutsiooni 1970 [(2011)] punkti 15 rikkudes, nagu kirjeldas Liibüa ekspertide rühm oma 2013. aasta vahearuandes.“

20 Hageja advokaadi 6. oktoobri 2016. aasta kirjas nõukogule (edaspidi „6. oktoobri 2016. aasta kiri“) teatas ta nõukogule, et hageja teatas pärast oma eelmise advokaadi surma, et ta soovib, et teda esindaksid jätkuvalt tema ja üks tema kolleegidest, mida kinnitab volitus, mille ta sellele kirjale lisas, ning et seetõttu tuleb edaspidi saata kogu kirjavahetus talle.

21 Nõukogu võttis 21. märtsil 2017 vastu rakendusotsuse (ÜVJP) 2017/497, millega rakendatakse otsust 2015/1333 (ELT 2017, L 76, lk 25), ja rakendusmääruse (EL) 2017/489, millega rakendatakse määruse 2016/44 artikli 21 lõiget 5 (ELT 2017, L 76, lk 3) (edaspidi koos „2017. aasta aktid“), millega muudetakse vaidlusaluseid loetelusid, et võtta arvesse sanktsioonide komitee esitatud ajakohastatud teavet.

22 Hageja nime vaidlusalustesse loeteludesse jätmisel olid lisatud järgmised tuvastamisandmed ja põhjendus:

„AISHA […] MUAMMAR MUHAMMED […] ABU MINYAR […] QADHAFI […] Sünniaeg: 1978[.] Sünnikoht: Tripoli, Liibüa[.] Kontrollitud varjunimi: Aisha Muhammed Abdul Salam […] Aadress: Omaani Sultaniriik (oletatav seisund/asukoht: Omaani Sultaniriik)[.] Loetellu kandmise kuupäev: 26. veebruar 2011 (muudetud 11. novembril 2016, 26. septembril 2014, 21. märtsil 2013, 2. aprillil 2012)[.] Muu teave: loetellu kantud resolutsiooni 1970 [(2011)] punktide 15 ja 17 alusel (reisikeeld, vara külmutamine). Link Interpoli ja ÜRO Julgeolekunõukogu teabelehele: https://www.interpol.int/en/notice/search/un/5525815.“

23 28. märtsi 2017. aasta kohtuotsuses El-Qaddafi *vs*. nõukogu (T-681/14, ei avaldata, EU:T:2017:227), mis on jõustunud, kuna apellatsioonkaebust ei esitatud, leidis Üldkohus, tehes otsuse 2014. aasta aktide peale esitatud hageja kaebuse suhtes (vt eespool punkt 10), et kõnesolevas asjas ei olnud täidetud tingimus, mille kohaselt nõukogul tuli hagejale teatavaks teha spetsiifilised ja konkreetsed põhjused, miks ta leidis, et piiravad meetmed tuli jätta tema suhtes kehtima. Esiteks tõdes ta, et 2014. aasta aktid sisaldasid vaid viiteid, mis vastavad hageja nime 2011. aasta aktidele lisatud loeteludesse esmakordse kandmise põhjustele, ning leidis, et need põhjendused ei ole piisavad, et õigustada tema jätmist neisse loeteludesse, kuna kontekst oli oluliselt erinev; teiseks leidis ta, et täiendavad põhjendused, millele nõukogu tugines, ei olnud ilmselgelt asjakohased, kuna need ei kuulunud põhjuste hulka, mille alusel 2014. aasta aktid vastu võeti, ning et nõukogule said need teatavaks pärast nende aktide vastuvõtmist. Seetõttu tühistas ta nimetatud aktid osas, milles nendega jäeti hageja nimi otsuse 2011/137 I ja III lisas ning määruse nr 204/2011 II lisas toodud loeteludesse.

24 Hageja advokaat pöördus 5. veebruaril 2019 nõukogu poole, et korrata oma taotlust edastada talle kogu kirjavahetus hageja kohta ning viimase suhtes vastu võetud otsused ja määrused.

25 Nõukogu teatas hagejale 25. märtsil 2019. aasta kirjas, mille ta saatis hageja advokaadile (edaspidi „ 25. märtsi 2019. aasta kiri“), et ta võttis 2017. aasta aktid vastu sanktsioonide komitee ajakohastatud teabe alusel, mistõttu hageja nimi jäeti vaidlusalustesse loeteludesse.

Pärast käesoleva hagi esitamist asetleidnud asjaolud

26 Julgeolekunõukogu võttis 11. veebruaril 2020 vastu resolutsiooni 2509 (2020), milles ta kinnitas, et riigid on kohustatud võtma kõigi sanktsioonide komitee poolt nimetatud isikute suhtes oma territooriumile sisenemise või selle läbimise keelu meetmeid kooskõlas eelkõige resolutsiooni 1970 (2011) punktidega 15 ja 16, ning kinnitas, et ta kavatseb tagada, et selle resolutsiooni punkti 17 alusel külmutatud vahendid antaks hilisemas etapis Liibüa rahva käsutusse ja kasutataks nende kasuks.

27 Nõukogu võttis 5. märtsil 2020 vastu rakendusotsuse (ÜVJP) 2020/374, millega rakendatakse otsust 2015/1333 (ELT 2020, L 71, lk 14), ja rakendusmääruse (EL) 2020/371, millega rakendatakse määruse 2016/44 artikli 21 lõiget 5 (ELT 2020, L 71, lk 5) (edaspidi koos „2020. aasta aktid“), millega hageja nimi jäeti vaidlusalustesse loeteludesse, ilma et tema nime loeteludesse kandmise põhjendusi oleks muudetud võrreldes 2017. aasta aktides esitatutega.

Menetlus ja poolte nõuded

28 Hageja esitas hagiavalduse, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 27. mail 2019.

29 Nõukogu esitas kostja vastuse, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 14. augustil 2019.

30 Üldkohtu kantseleile esitati repliik ja vasturepliik vastavalt 4. oktoobril ja 28. novembril 2019.

31 Kuna Üldkohtu kodukorra artikli 27 lõike 5 kohaselt oli Üldkohtu kodade koosseisu muudetud, määrati käesolev kohtuasi viiendale kojale.

32 Hageja taotles avaldusega, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 24. detsembril 2019, kohtuistungi korraldamist.

33 Üldkohtu presidendi 22. jaanuari 2020. aasta otsusega määrati kohtuasi algul määratud ettekandja-kohtuniku takistuse tõttu uuele ettekandja-kohtunikule.

34 Üldkohus võttis menetlust korraldavad meetmed, mille pooled täitsid ettenähtud tähtaja jooksul.

35 Hageja muutis Üldkohtu kantseleisse 1. septembril 2020 saabunud eraldi dokumendiga kodukorra artikli 86 alusel hagiavaldust nii, et selles ei nõuta mitte ainult 2017. aasta aktide, vaid ka 2020. aasta aktide (edaspidi koos „vaidlustatud aktid“) tühistamist teda puudutavas osas. Nõukogu esitas 28. septembril 2020 Üldkohtu kantseleisse oma märkused hagiavalduse muutmise kohta.

36 Üldkohus otsustas ettekandja-kohtuniku ettepanekul avada menetluse suulise osa.

37 Poolte kohtukõned ja vastused Üldkohtu suuliselt esitatud küsimustele kuulati ära 20. oktoobri 2020. aasta kohtuistungil. Kohtuistungi järel lõpetati menetluse suuline osa ja asja üle hakati nõu pidama.

38 Hageja palub pärast hagiavalduse muutmist Üldkohtul sisuliselt:

– tühistada vaidlustatud aktid osas, milles tema nimi jäeti vaidlusalustesse loeteludesse;

– mõista kohtukulud välja nõukogult.

39 Nõukogu palub pärast muutmisavalduse kohta esitatud märkusi Üldkohtul sisuliselt:

– esimese võimalusena jätta hagi vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata;

– teise võimalusena jätta hagi põhjendamatuna rahuldamata ja

– kolmanda võimalusena juhul, kui vaidlustatud aktid tühistatakse hagejat puudutavas osas, jätta vaidlustatud aktide tagajärjed kehtima kuni apellatsioonkaebuse esitamise tähtaja möödumiseni või kui selle tähtaja jooksul esitatakse apellatsioonkaebus, siis selle rahuldamata jätmiseni;

– mõista kohtukulud välja hagejalt.

Õiguslik käsitlus

Kohtuistungi korraldamise taotluse punktides 3–12 esitatud argumentide vastuvõetavus ja sellele taotlusele lisatud lisade E.1–E.4 toimikust eemaldamine

40 Nõukogu väitis kohtuistungil, et hageja poolt kohtuistungi korraldamise taotluse punktides 3–12 esitatud argumendid ja selle taotluse lisades E.1–E.4 esitatud dokumendid on kodukorra artikli 85 alusel vastuvõetamatud.

41 Hageja teatas, et ta võtab lisad E.1–E.4 toimikust välja, jäädes siiski kohtuistungi korraldamise taotluse punktides 3–12 esitatud argumentide juurde.

42 Tuleb korrata, et Üldkohtu menetluse kirjalik osa sisaldab esimest menetlusdokumentide vahetamist vastavalt Üldkohtu kodukorra artiklitele 76 ja 81, millele võib selle artikli 83 kohaselt järgneda teine ja viimane menetlusdokumentide vahetamine, kui Üldkohus peab seda vajalikuks, et täiendada kohtuasja toimiku sisu.

43 Käesoleval juhul tuleb tõdeda, et kohtuistungi korraldamise taotluse punktides 3–12 esitatud argumendid ei kujuta endast põhjendusi, mille alusel hageja soovib, et ta kuulataks ära. Pealegi esitab hageja nendes punktides juba eelnevates kirjalikes menetlusdokumentides esitatud argumendid ja soovib vastata vasturepliigis esitatud märkustele. Seega ei saa võtta arvesse kohtuistungi korraldamise taotluse punkte 3–12 ja tuleb võtta kohtuasja toimikust välja dokumendid, mis moodustavad lisad E.1–E.4.

ELTL artikli 263 alusel esitatud hagi

Vastuvõetavus

44 Esitamata kodukorra artikli 130 lõike 1 alusel eraldi dokumendiga vastuvõetamatuse vastuväidet, väidab nõukogu kostja vastuses ja muutmisavalduse kohta esitatud märkustes, et hagi on hilinenult esitamise tõttu vastuvõetamatu, kuna see põhineb ELTL artiklil 263.

45 Ta väidab, et ta ei olnud kuidagi kohustatud vaidlustatud aktidest hagejale teatama, kuna ei otsus 2015/1333 ega määrus 2016/44 ei sisalda sätteid, millest tuleneks, et ta peab vaidlusalustesse loeteludesse kantud isikutele või üksustele teatama aktidest, millega ta muudab neid puudutavaid kandeid. Lisaks väidab ta, et tema 25. märtsi 2019. aasta kiri on vastus hageja advokaadi 5. veebruari 2019. aasta kirjale ning et ei saa asuda seisukohale, et hageja sai 2017. aasta aktidest ELTL artikli 263 kuuenda lõigu tähenduses teada tänu sellele kirjale. Lisaks ei saa hageja põhjendatult väita, et ta sai nõukogu 2020. aasta aktidest teada nõukogu vastusest Üldkohtu poolt menetlust korraldava meetme raames esitatud küsimustele, mis tehti talle teatavaks kohtukantselei 13. juuli 2020. aasta kirjaga. Nimelt võib seda, kui huvitatud isik aktist teada saab, pidada tühistamishagi esitamise tähtaja kulgema hakkamise alguspunktiks üksnes juhul, kui seda akti ei ole avaldatud ega teatavaks tehtud. Käesoleval

juhul aga hakkas vaidlustatud aktide peale hagi esitamise tähtaeg kulgema alates nende avaldamisest *Euroopa Liidu Teatajas*, mis toimus 2017. aasta aktide puhul 22. märtsil 2017 ja 2020. aasta aktide puhul 6. märtsil 2020.

46 Nõukogu täpsustas kohtuistungil Üldkohtu küsimusele vastates, et kuigi nõukogu on teatavate sanktsioonide korra raames sõnaselgelt kohustatud teatama asjaomastele isikutele igast loetellu kandmise muudatustest koos põhjenduste ülevaatega, ei ole see nii sanktsioonide korra puhul seoses olukorraga Liibüas.

47 Hageja väidab, et tema hagi vastab ELTL artiklis 263 ette nähtud vastuvõetavuse kriteeriumidele, eelkõige tingimusele, mis puudutab hagi esitamise tähtaega. Esiteks esitati hagiavaldus Üldkohtu kantseleisse 27. mail 2019, see tähendab kahekuulise tähtaja jooksul, mida pikendati seoses suurte vahemaadega kümne päeva võrra, mis on ette nähtud kodukorra artiklis 60, alates 2017. aasta aktide hagejale teatavakstegemisest, mis toimus 25. märtsi 2019. aasta kirjaga (vt eespool punkt 25). Teiseks esitati muutmisavaldus, milles paluti tühistada 2020. aasta aktid, kahe kuu jooksul, mida pikendati seoses suurte vahemaadega kümne päeva võrra, alates sellest, kui hageja sai teada nende aktide vastuvõtmisest, mida on mainitud nõukogu vastuses menetlust korraldavale meetmele, kusjuures see vastus tehti hagejale teatavaks kohtukantselei 13. juuli 2020. aasta kirjaga (vt eespool punkt 34).

48 Ta väidab, et nõukogul on teavitamiskohustus ka loetellu kandmise otsuseid muutvate otsuste puhul, isegi siis, kui uusi põhjendusi ei ole esitatud. Hageja väidab, et kui nõukogul ei oleks olnud kohustust talle vaidlustatud aktidest teatada, oleks ainus viis, kuidas teda oleks nende vastuvõtmisest teavitatud, olnud nende avaldamine *Euroopa Liidu Teatajas*, mille tagajärjel oleks alusetult piiratud tema õigust pöörduda mõistliku tähtaja jooksul Üldkohtusse. Nõukogu seisukoht eirab kohtupraktikat, mille kohaselt tal ei ole õigust valida meelevaldselt, mil viisil ta oma otsustest huvitatud isikutele teada annab. Kuna tema käsutuses on hageja volitatud advokaadi aadress, nagu nähtub 6. oktoobri 2016. aasta kirjast, mille kättesaamist ta kinnitas, oleks vaidlustatud aktid tulnud talle sel viisil edastada. Selline teatamine toimus alles 2017. aasta aktide puhul 25. märtsi 2019. aasta kirjaga. Peale selle sai ta kaudselt teada 2020. aasta aktidest kohtukantselei 13. juuli 2020. aasta kirjast (vt eespool punkt 45). Hagiavaldus ja muutmisavaldus, millest viimati nimetatu esitati vastavalt kodukorra artikli 86 lõikele 1, esitati seega ELTL artiklis 263 ette nähtud tähtaja jooksul.

49 Esmalt tuleb korrata, et ELTL artikli 263 kuuenda lõigu kohaselt tuleb tühistamishagi esitada kahe kuu jooksul vastavalt kas vaidlustatud akti avaldamisest või teatavakstegemisest hagejale või nende puudumisel kahe kuu jooksul pärast päeva, mil hageja sellest teada sai.

50 Kodukorra artikli 86 lõige 1 näeb ette, et kui algul vaidlustatud akt on menetluse käigus asendatud või muudetud teise aktiga, millel on sama ese, võib hageja enne menetluse suulise osa lõppemist või enne Üldkohtu otsust lahendada kohtuasi ilma menetluse suulise osata muuta selle uue asjaolu arvesse võtmiseks hagiavaldust.

51 Vastavalt kohtupraktikale tähendab tõhusa kohtuliku kaitse põhimõte seda, et liidu asutus, kes võtab selliseid isikut või üksust puudutavaid piiravaid meetmeid nagu käesolevas asjas, teatab meetmete aluseks olevad põhjendused kas meetmete võtmise ajal või vähemalt võimalikult kiiresti pärast nende võtmist, et võimaldada neil isikutel või üksustel oma kaebeõigust teostada (vt selle kohta 5. novembri 2014. aasta kohtuotsus Mayaleh *vs.* nõukogu, T-307/12 ja T-408/13, EU:T:2014:926, punkt 54 ja seal viidatud kohtupraktika).

52 See olukord on tingitud nende õigusaktide, millega kehtestatakse isiku või üksuse suhtes piiravaid meetmeid, erilisest olemusest, kuivõrd need sarnanevad ühtaegu üldkohaldatavatele aktidele, sest need keelavad muu hulgas üldiselt ja abstraktselt kindlaks määratud adressaatide kategoorial anda rahalisi vahendeid ja majandusressursse nende isikute või üksuste käsutusse, kelle nimed on toodud nende

õigusaktide lisades olevates loeteludes, kui ka neile isikutele ja üksustele suunatud üksikotsuste kogumile (vt 23. aprilli 2013. aasta kohtuotsus Gbagbo jt *vs.* nõukogu, C-478/11 P–C-482/11 P, EU:C:2013:258, punkt 56 ja seal viidatud kohtupraktika).

53 Käesoleval juhul kohaldatakse tõhusa kohtuliku kaitse põhimõtet otsuse 2015/1333 artikli 13 suhtes, mille lõigetes 1 ja 3 on vastavalt sätestatud, et „[k]ui Julgeolekunõukogu või [sanktsioonide] komitee kannab loetellu mõne isiku või üksuse, lisab nõukogu kõnealuse isiku või üksuse [kõnealuse otsuse] I või III lisa[…] [loetelusse]“ ja kui „[n]õukogu edastab oma otsuse […] isikule või üksusele[, kes on sellesse loetellu kantud]“.

54 Määruse 2016/44 artikli 21 lõiked 1 ja 3 sisaldavad sarnaseid sätteid.

55 Sellest tuleneb, et kuigi niisugused õigusaktid, nagu on vaidlustatud aktid, jõustusid nende avaldamisega, hakkab nende suhtes tähtaeg ELTL artikli 263 neljanda lõigu alusel tühistamishagi esitamise kulgema iga nimetatud isiku ja üksuse suhtes alates päevast, mil toimus neile kohustuslikus korras teatavakstegemine (vt 23. oktoobri 2015. aasta kohtuotsus Oil Turbo Compressor *vs.* nõukogu, T-552/13, EU:T:2015:805, punkt 41 ja seal viidatud kohtupraktika). Samamoodi hakkab sellise taotluse esitamise tähtaeg, mille eesmärk on laiendada nõudeid ja väiteid aktile, millega jäetakse kõnealused meetmed jõusse, kulgema alles alates kuupäevast, mil uus akt on isikule või üksusele teatavaks tehtud (vt selle kohta 5. novembri 2014. aasta kohtuotsus Mayaleh *vs.* nõukogu, T-307/12 ja T-408/13, EU:T:2014:926, punkt 56 ja seal viidatud kohtupraktika).

56 Olgu märgitud, et nii 2017. aasta aktid kui ka 2020. aasta aktid on aktid, millega nõukogu jättis hageja nime vaidlusalustesse loeteludesse. On tõsi, nagu väidab nõukogu, et otsus 2015/1333 ja määrus 2016/44, mille lisas need loetelud on, ei näe tema suhtes ette sõnaselget kohustust teatada asjaomastele isikutele või üksustele aktidest, millega ta jätab nende nimed kõnealustesse loeteludesse.

57 Selline teatavakstegemise kohustus tuleneb siiski tõhusa kohtuliku kaitse põhimõttest, nagu seda on tõlgendatud eespool punktis 55 viidatud kohtupraktikas, millest nähtub, et nõukogu on kohustatud teatama puudutatud isikutele kõikidest loetellu jätmistest koos põhjenduste ülevaatega ja seda olenemata sellest, kas nõukogu tugines loetellu jätmise otsustamisel uutele asjaoludele või mitte (vt selle kohta 5. novembri 2014. aasta kohtuotsus Mayaleh *vs.* nõukogu, T-307/12 ja T-408/13, EU:T:2014:926, punkt 57).

58 Lisaks tuleb rõhutada, et käesoleval juhul ei võeta akte, millega jäetakse isiku nimi vaidlusalustesse loeteludesse, vastu korrapäraste ajavahemike järel. Võttes arvesse, et nende aktide vastuvõtmine ei olnud sellest asjaolust tulenevalt seetõttu ootuspärane, siis kui nende aktide peale tühistamishagi esitamise tähtaeg hakkaks kulgema üksnes nende avaldamisest, tuleneks sellest niisuguse isiku nagu hageja kohustus kontrollida pidevalt *Euroopa Liidu Teatajat*, mis aga takistaks tema võimalust pöörduda liidu kohtusse.

59 Neil erilistel asjaoludel ei saa nõukogu põhjendatult väita, et ELTL artikli 263 neljandas lõigus ette nähtud tähtaeg vaidlustatud aktide peale tühistamishagi esitamiseks hakkas hageja suhtes kulgema alates vastavalt nende *Euroopa Liidu Teatajas* avaldamise kuupäevast.

60 Seejärel tuleb selleks, et määrata kindlaks kuupäev, millest alates hakkasid kulgema tähtajad, millest hageja pidi vaidlustatud aktide Üldkohtus vaidlustamiseks kinni pidama, määrata kindlaks viis, kuidas nõukogu oli kohustatud need aktid talle edastama.

61 Sellega seoses tuleb korrata, et nõukogul ei ole õigust valida, mil viisil tehakse huvitatud isikutele teatavaks aktid, millega nende suhtes kohaldatakse piiravaid meetmeid. Nimelt nähtub 23. aprilli 2013. aasta kohtuotsuse Gbagbo jt *vs.* nõukogu (C-478/11 P–C-482/11 P, EU:C:2013:258) punktist 61, et selliste aktide kaudne teatavakstegemine teatise avaldamise teel *Euroopa Liidu Teatajas* on lubatud üksnes juhul, kui nõukogul ei ole võimalik neid isiklikult teatavaks teha. Muul juhul oleks nõukogul

lubatud oma individuaalselt teatavaks tegemise kohustusest hõlpsalt kõrvale kalduda (vt selle kohta 10. juuni 2016. aasta kohtumäärus Pshonka *vs.* nõukogu, T-381/14, EU:T:2016:361, punkt 41 ja seal viidatud kohtupraktika).

62 Eespool punktis 61 viidatud kohtupraktikast tuleneb, et otsuse 2015/1333 artikli 13 lõiget 3 ja määruse 2016/44 artikli 21 lõiget 3 tuleb tõlgendada selliselt, et kui nõukogule on teada sellise isiku aadress, kellele kohaldatakse piiravaid meetmeid, ja neid meetmeid sisaldavaid akte ei edastata temale vahetult, siis ei hakka kulgema tähtaeg, millest isik peab nende aktide Üldkohtus vaidlustamiseks kinni pidama. Seega, kui asjaomasele isikule on võimatu vahetult edastada õigusakti, millega tema suhtes on võetud või jäetud kehtima piiravad meetmed, algab sellise õigusakti peale hagi esitamise tähtaeg teatise avaldamisest *Euroopa Liidu Teatajas* (vt selle kohta ja analoogia alusel 6. septembri 2013. aasta kohtuotsus Bank Melli Iran *vs.* nõukogu, T-35/10 ja T-7/11, EU:T:2013:397, punkt 59, ning 4. veebruari 2014. aasta kohtuotsus Syrian Lebanese Commercial Bank *vs.* nõukogu, T-174/12 ja T-80/13, EU:T:2014:52, punktid 59 ja 60 ja seal viidatud kohtupraktika).

63 Seoses sellega tuleb asuda seisukohale, et nõukogul on võimatu füüsilisele või juriidilisele isikule või üksusele otse edastada akti, mis sisaldab teda puudutavaid piiravaid meetmeid, juhul kui selle isiku või üksuse aadress ei ole avalik või seda ei ole nõukogule teada antud või kui saatmine nõukogule teadaolevale aadressile ebaõnnestub, hoolimata nõukogu pingutustest, mis ta on nõutava hoolsusega teinud, et akti selliselt edastada (5. novembri 2014. aasta kohtuotsus Mayaleh *vs.* nõukogu, T-307/12 ja T-408/13, EU:T:2014:926, punkt 61).

64 Kohtupraktikast tuleneb samuti, et põhimõtteliselt ei ole nõukogul lubatud täita kohustust teavitada asjaomast isikut tema suhtes piiravaid meetmeid sisaldavast aktist, teatades sellest aktist teda esindavatele advokaatidele. Hageja esindajale teatamist käsitatakse adressaadile teatamisena üksnes siis, kui selline teatamise vorm on õigusaktides sõnaselgelt ette nähtud, kui pooled on sellega nõus või kui advokaat on nõuetekohaselt volitatud seda oma kliendi nimel vastu võtma (vt selle kohta 28. märtsi 2017. aasta kohtuotsus El-Qaddafi *vs.* nõukogu, T-681/14, ei avaldata, EU:T:2017:227 punktid 31 ja 34 ning seal viidatud kohtupraktika).

65 Käesolevas asjas nähtub toimikust, et 21. märtsil 2017, mil võeti vastu 2017. aasta aktid, nagu ka 5. märtsil 2020, mil võeti vastu 2020. aasta aktid, oli nõukogule teada – nagu ta kohtuistungil kinnitas – hageja advokaadi aadress ja volikiri, mis edastati temale 6. oktoobri 2016. aasta kirjas ning mille kättesaamist nõukogu samal päeval kinnitas. Nimetatud volitus, mille hageja allkirjastas 12. märtsil 2015, täpsustab eelkõige, et ta volitas oma advokaati saama mis tahes teavet, vastama ja tegutsema tema nimel kõigis küsimustes, mis on seotud sanktsioonidega, mida Julgeolekunõukogu tema suhtes võttis, ning kõigis küsimustes, mis on seotud tema nime kandmisega otsuse 2011/137 I lisasse ja/või mis tahes muudesse nõukogu poolt seejärel vastu võetud aktidesse.

66 Käesoleva kohtuasja asjaolud erinevad seega selle kohtuasja asjaoludest, milles tehti 28. märtsi 2017. aasta kohtuotsus El-Qaddafi *vs.* nõukogu (T-681/14, ei avaldata, EU:T:2017:227), milles Üldkohus leidis, et ei olnud esitatud tõendeid hageja poolt tema esindajale antud esindusvolituse olemasolu kohta, mistõttu ei saanud asuda seisukohale, et nõukogu oli kõnealusest otsusest hagejale nõuetekohaselt teatanud, saates tema esindajale teate, ning et hagi esitamise tähtaeg oleks seega pidanud hakkama kulgema alates teatise avaldamisest *Euroopa Liidu Teatajas*.

67 Samuti tuleb märkida, nagu kinnitas ka nõukogu oma vastuses menetlust korraldavate meetme raames esitatud küsimustele ja kohtuistungil, et vaidlustatud aktide kohta ei avaldatud *Euroopa Liidu Teatajas* vaidlusalustes lisades nimetatud isikutele suunatud teadet.

68 Kuna toimikust ei nähtu, et nõukogul oli võimatu edastada vaidlustatud akte otse hagejale või tema nõuetekohaselt volitatud advokaadile või et selline edastamine oleks ebaõnnestunud, ja kuna puudus *Euroopa Liidu Teatajas* avaldatud teatis hageja nime jätmise kohta vaidlusalustesse loeteludesse, siis

toimus 2017. aasta aktide individuaalne teatavakstegemine hagejale nõuetekohaselt 25. märtsi 2019. aasta kirjaga, millega nõukogu pärast hageja advokaadi 5. veebruari 2019. aasta kirja (vt eespool punkt 24) saamist nimetatud aktidest sellele advokaadile teatas.

69 Lõpuks ei nähtu ei toimikust ega nõukogu argumentidest, et see, et hageja sai vaidlustatud aktidest ELTL artikli 263 kuuenda lõigu tähenduses tegelikult teada, millest hakkab kulgema hagi esitamise tähtaeg, oleks toimunud enne 25. märtsi 2019, mil nõukogu 2017. aasta aktid hageja volitatud advokaadile teatavaks tegi, või mis puudutab 2020. aasta akte, siis enne 13. juulit 2020, mil nõukogu esitas oma vastuse Üldkohtu poolt talle menetlust korraldava meetme raames esitatud küsimustele (vt eespool punkt 45).

70 Igal juhul, isegi kui eeldada, et vaidlustatud aktide isiklikku teatavakstegemist tuleb pidada selliseks, mis ei toimunud vastavalt 25. märtsil 2019 ja 13. juulil 2020 õiguspäraselt, ei hakanud hagi esitamise tähtaeg sellisel juhul kulgema ning seega ei ole käesolev hagi esitatud hilinenult.

71 Seega tuleb tõdeda, et kuna nõukogu ei olnud hagejale 2017. aasta akte enne 25. märtsi 2019 nõuetekohaselt teatavaks teinud, ei olnud hagi esitamise kuupäevaks 27. mail 2019 aegunud õigus esitada hagi nende tühistamiseks. See ei olnud samuti aegunud hagiavalduse muutmise avalduse esitamise kuupäeval, see on 1. septembril 2020, et muuta oma hagiavaldust nii, et oleks arvesse võetud 2020. aasta aktide vastuvõtmist, ja nõuda nende tühistamist.

72 Neil asjaoludel tuleb tagasi lükata nõukogu esitatud asja läbivaatamist takistav asjaolu, et hagi vaidlustatud aktide peale on esitatud hilinenult, kuivõrd see põhineb ELTL artiklil 263.

Sisulised küsimused

73 Hageja esitab ELTL artikli 263 alusel esitatud hagi põhjendamiseks neli väidet, millest esimene käsitleb oluliste menetlusnormide rikkumist seoses õigusega tõhusale kohtulikule kaitsele, teine kohtuotsuse seadusjõu ja õiguskindluse põhimõtete ning õiguse tõhusale õiguskaitsevahendile rikkumist, kolmas tema nime vaidlusalustesse loeteludesse jätmise õigusliku aluse ja põhjenduse puudumist ning neljas tema põhiõiguste ebaproportsionaalset rikkumist.

74 Kõigepealt tuleb eristada akte, millega hageja kanti nende isikute loeteludesse, kelle suhtes kohaldatakse piiravaid meetmeid, ja järgnevaid akte, mille eesmärk on säilitada tema nimi neis loeteludes. Nimelt ei ole 2011. aasta aktid, see tähendab otsus 2011/137 ja määrus nr 204/2011 ning hilisemad loetellu kandmise aktid, see tähendab otsus 2015/1333 ja määrus 2016/44 käesoleva hagi esemeks ning neid ei ole õigel ajal liidu kohtus vaidlustatud. Mis puutub 2014. aasta aktidesse, siis nende peale esitati hagi, milles tehti 28. märtsi 2017. aasta kohtuotsus El-Qaddafi *vs.* nõukogu (T-681/14, ei avaldata, EU:T:2017:227), mis muutus apellatsioonkaebuse puudumisel lõplikuks. Seega on hageja väited vastuvõetavad üksnes osas, milles nendega nõutakse vaidlustatud aktide ehk 2017. aasta aktide tühistamist ja pärast hagiavalduse muutmist kodukorra artikli 86 alusel ka 2020. aasta aktide tühistamist, kuivõrd nendega jäetakse hageja nimi vaidlusalustesse loeteludesse.

75 Kõigepealt tuleb analüüsida kolmandat väidet, milles hageja heidab nõukogule ette, et viimane otsustas jätta hageja suhtes piiravad meetmed kehtima ilma põhjenduseta ja õigusliku aluseta.

76 Põhjendamise küsimus, mis on vorminõue, on nimelt siiski eraldiseisev etteheidetava tegevuse tõendamise küsimusest, mis on kõnealuse akti sisulise õiguspärasuse küsimus ning mille puhul tuleb kontrollida, kas selles aktis mainitud asjaolud vastavad tõele ja kas neid asjaolusid võib kvalifitseerida selliseks, mis õigustavad asjaomase isiku suhtes piiravate meetmete kohaldamist (vt 15. novembri 2012. aasta kohtuotsus nõukogu *vs.* Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, punkt 60 ja seal viidatud kohtupraktika).

77 Otsuse põhjendamine tähendab nende põhjenduste formaalselt väljendamist, millele see otsus tugineb. Kui neis põhjendustes on tehtud viga, siis mõjutab see otsuse sisulist õiguspärasust, mitte aga otsuse põhjendatust, mis võib olla piisav ka valesid põhjendusi esitades. Sellest järeldub, et õigusakti sisulise põhjendatuse vaidlustamiseks esitatud väited ja argumendid on põhjendamatusele või põhjenduse ebapiisavusele rajaneva väite raames asjakohatud (vt 18. juuni 2015. aasta kohtuotsus Ipatau *vs.* nõukogu, C-535/14 P, EU:C:2015:407, punkt 37 ja seal viidatud kohtupraktika).

78 Käesoleval juhul, nagu hageja pealegi kohtuistungil kinnitas, tuleb seega kolmandas väites eristada ühelt poolt esimest osa, mis käsitleb vaidlustatud aktide ebapiisavat põhjendamist, ja teiselt poolt teist osa, mille kohaselt sisuliselt puudub faktiline alus tema nime vaidlusalustesse loeteludesse jätmiseks, ja asjaolu, et nõukogu ei ole esitanud tõendeid selle kohta, et meetmed olid tema suhtes põhjendatud.

– Esimese väite kolmas osa, mis puudutab vaidlustatud aktide põhjenduste puudulikkust

79 Hageja väidab, et vastupidi sellele, mida nõuavad otsuse 2015/1333 artikli 13 lõige 3 ja määruse 2016/44 artikli 21 lõige 3 ning nõukogu suunised sanktsioonide kohta, on vaidlustatud aktid puudulikult põhjendatud.

80 Nõukogu väidab vastu, et hagejal oli võimalik vaidlustatud aktide endi ning talle esitatud tõendite ja selgituste põhjal teda puudutavate meetmete kontekstist ja ulatusest aru saada.

81 Tuleb korrata, et huve kahjustava akti põhjendamise kohustuse – mis kuulub kaitseõiguste tagamise põhimõtte juurde – eesmärk on esiteks anda puudutatud isikule piisavalt teavet selle kohta, kas õigusakt on põhjendatud või on selles tehtud viga, mis võimaldab selle kehtivuse liidu kohtus vaidlustada, ja teiseks võimaldada viimati nimetatud kohtul teostada kontrolli selle akti õiguspärasuse üle (vt 15. novembri 2012. aasta kohtuotsus nõukogu *vs.* Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, punkt 49 ja seal viidatud kohtupraktika). Lisaks sellele peab ELTL artiklis 296 nõutud põhjendusest selgelt ja ühemõtteliselt selguma akti autoriks oleva institutsiooni arutluskäik (vt 24. septembri 2014. aasta kohtuotsus Kadhaf Al Dam *vs.* nõukogu, T-348/13, ei avaldata, EU:T:2014:806, punkt 63 ja seal viidatud kohtupraktika, ning 20. septembri 2016. aasta kohtuotsus Alsharghawi *vs.* nõukogu, T-485/15, ei avaldata, EU:T:2016:520, punkt 27 ja seal viidatud kohtupraktika).

82 Mis puudutab piiravaid meetmeid, siis minemata nii kaugele, et nõuda puudutatud isiku esitatud märkustele üksikasjalikku vastamist, eeldab põhjendamiskohustus igal juhul – ka siis, kui liidu akti põhjendus vastab rahvusvahelise organi esitatud põhjendustele –, et akti põhjenduses on esitatud individuaalsed, spetsiifilised ja konkreetsed põhjused, miks pädevad asutused leiavad, et puudutatud isiku suhtes tuleb kohaldada piiravaid meetmeid (vt 18. veebruari 2016. aasta kohtuotsus nõukogu *vs.* Bank Mellat, C-176/13 P, EU:C:2016:96, punkt 76 ja seal viidatud kohtupraktika). Seega ei saa piirava meetmete võtmist käsitleva nõukogu otsuse põhjendused põhimõtteliselt seisneda ainult üldises ja stereotüüpses formuleeringus (vt selle kohta 30. juuni 2016. aasta kohtuotsus Al Matri *vs.* nõukogu, T-545/13, ei avaldata, EU:T:2016:376, punkt 146 ja seal viidatud kohtupraktika).

83 Põhjendused peavad siiski olema kohandatud asjaomase akti laadi ja selle vastuvõtmise kontekstiga. Seda nõuet hinnates tuleb lähtuda konkreetse juhtumi asjaoludest, eelkõige akti sisust, toodud põhjenduste laadist ning selgituste saamise huvist, mis võib olla adressaatidel või teistel aktist otseselt ja isiklikult puudutatud isikutel. Ei ole nõutud, et täpsustataks kõiki asjakohaseid faktilisi ja õiguslikke asjaolusid, kuivõrd põhjenduste piisavust tuleb hinnata mitte ainult asjaomase akti sõnastust, vaid ka selle konteksti ning asjaomast valdkonda reguleerivaid kõiki õigusnorme arvesse võttes (vt 24. septembri 2014. aasta kohtuotsus Kadhaf Al Dam *vs.* nõukogu, T-348/13, ei avaldata, EU:T:2014:806, punkt 66 ja seal viidatud kohtupraktika, ning 20. septembri 2016. aasta kohtuotsus Alsharghawi *vs.* nõukogu, T-485/15, ei avaldata, EU:T:2016:520, punkt 30 ja seal viidatud kohtupraktika).

84 Eelkõige on õigusi kahjustav akt piisavalt põhjendatud, kui see on tehtud huvitatud isikule teada olevas kontekstis, mis võimaldab tal mõista tema suhtes võetud meetme ulatust (vt 24. septembri 2014. aasta kohtuotsus Kadhaf Al Dam *vs.* nõukogu, T-348/13, ei avaldata, EU:T:2014:806, punkt 67 ja seal viidatud kohtupraktika, ning 20. septembri 2016. aasta kohtuotsus Alsharghawi *vs.* nõukogu, T-485/15, ei avaldata, EU:T:2016:520, punkt 31 ja seal viidatud kohtupraktika).

85 Käesolevas asjas tuleb tõdeda, et vaidlustatud aktides on toodud põhjus, miks nõukogu jättis hageja nime 2017. aasta märtsis ja 2020. aasta märtsis vaidlusalustesse loeteludesse ning mis vastab põhjendustele, mida mainiti tema nime kandmisel 2011. aasta aktidele lisatud loeteludesse ja seejärel vaidlusalustesse loeteludesse, see tähendab otsuse 2015/1333 ja määruse 2016/44 lisade loeteludesse, või asjaolu, et hageja nimi kanti loeteludesse resolutsiooni 1970 (2011) punktide 15 ja17 kohaselt tema seotuse tõttu M. Kadhafi režiimiga.

86 Lisaks sellele tuleb märkida, et nõukogu on teabe hagejale esitanud (vt eespool punkt 13), viidates ühelt poolt avaldustele, mille hageja tegi avalikult 2011. ja 2013. aastal, kutsudes üles Liibüa seaduslikke ametivõime kukutama ja oma isa surma eest kätte maksma, ning teiselt poolt Liibüas endiselt esinevale ebastabiilsele olukorrale, kinnitades samas vajadust takistada M. Kadhafi endise režiimiga seotud isikutel jätkata olukorra nõrgestamist Liibüas.

87 Sellest tuleneb, et hagejal oli võimalik aru saada, et tema nimi jäeti vaidlusalustesse loeteludesse tulenevalt tema loetellu kandmisest resolutsiooni 1970 (2011) punktide 15 ja 17 alusel, nendest avaldustest, mis kuuluvad vaidlustatud aktide konteksti, ja asjaolu tõttu, et nõukogu pidas neid meetmeid veel vajalikuks.

88 Vaidlustatud aktides sisalduvad andmed, millele lisandus nõukoguga peetud kirjavahetuse raames esitatud teave, olid seega piisavad, et võimaldada hagejal kujundada oma arvamus vaidlustatud aktide nõuetekohasuse kohta ja valmistuda nende vaidlustamiseks, mida ta võis käesolevas asjas õiguspäraselt teha.

89 Teise väite esimene osa tuleb seega tagasi lükata.

– Kolmanda väite teine osa, et puudub faktiline alus, mis õigustaks hageja nime jätmist vaidlusalustesse loeteludesse

90 Hageja väidab, et vaidlustatud aktidest ei nähtu õiguslikku alust, mis oleks võimaldanud nõukogul jätta tema nimi vaidlusalustesse loeteludesse, ning et see loetellu jätmine põhineb ainsal põhjusel, et Julgeolekunõukogu oli teda jätkuvalt nimetanud vastavalt resolutsiooni 1970 (2011) punktidele 15 ja 17. Hageja väidab 28. märtsi 2017. aasta kohtuotsusele El-Qaddafi *vs.* nõukogu (T-681/14, ei avaldata, EU:T:2017:227) tuginedes, et vaidlustatud aktides ei ole individuaalseid, spetsiifilisi ja konkreetseid põhjendusi, mis õigustaksid tema nime jätmist vaidlusalustesse loeteludesse vaatamata selle režiimi lagunemisele, mida nimetatud resolutsioon käsitles.

91 Täpsemalt ei ole teabel, millele nõukogu hageja nime vaidlusalustesse loeteludesse jätmise õigustamiseks tugines, mingit seost konkreetse ajavahemiku ja resolutsiooni 1970 (2011) punktides 15 ja 17 nimetatud tegevusega ja/või see on pärit ebamäärastest kuuldustest või muudest allikatest, millel puudub tõendusjõud.

92 Temale omistatavaid konkreetseid kuuldusi käsitlevate väidete kohta leiab hageja, et nõukogul oli kohustus uurida nende asjasse puutuvust ja tähtsust, võttes arvesse esiteks Omaani ametiasutuste kirjalikke kinnitusi, et hageja oli täitnud selles riigis elamise tingimusi, ning teiseks Liibüa ametiasutuste kirjalikku teadet, milles oli märgitud, et tema nimetamata jätmine oli kooskõlas rahu ja leppimise eesmärkidega Liibüas ning et teda ei peetud ohuks rahumeelsele poliitilisele protsessile Liibüas.

93 Selle teabe kohta, mis näib viitavat sellele, et ta oli mingil viisil seotud finantseeskirjade eiramisega, väidab hageja, et nõukogu ei ole kunagi väitnud ega ammugi tõendanud, et spetsiifiline vara, mida kõnealused piiravad meetmed puudutavad, on saadud kuritarvituse teel või et see on mingil muul moel seotud resolutsiooni 1970 (2011) punktides 15 ja 17 esitatud põhjendustega.

94 Hageja leiab, et isegi kui M. Kadhafi endise režiimi pooldajad oleksid jätkanud oma katseid destabiliseerida olukorda Liibüas ning olid seotud tsiviilisikute vastu suunatud rünnakutega, ei sisalda põhjendused, miks hageja nimi jäeti vaidlusalustesse loeteludesse, ilmselgelt mingit teavet, millest ta saaks järeldada, milline oli tema individuaalne, spetsiifiline ja konkreetne roll neis sündmustes ning milline tähtsus oli tema võimalikul seotusel Liibüas turvalisuse puudumisega.

95 Nõukogu vaidleb hageja argumentidele vastu. Esiteks väidab ta vastu, et hageja nime vaidlusalustesse loeteludesse jätmise aluseks olevaid põhjendusi ei võetud arvesse 28. märtsi 2017. aasta kohtuotsuses El-Qaddafi *vs.* nõukogu (T-681/14, ei avaldata, EU:T:2017:227), mis käsitleb 2014. aasta akte, ning need saa seega kujutada endast faktilisi või õiguslikke asjaolusid, mis on selle kohtuotsusega tegelikult või vältimatult ära otsustatud.

96 Nõukogu väidab teiseks, et ta võttis vaidlustatud aktid vastu tema 4. mai 2015. aasta kirjas (vt eespool punkt 13) esitatud teabe ja sanktsioonide komitee esitatud ajakohastatud teabe alusel, lisades viite Interpoli infolehele ja kustutades taande, mis käsitleb „täiendavat teavet“ reisikeelu rikkumise kohta. Interpoli infolehele viitamise kohta märgib nõukogu siiski, et kuna see puudutab finantsrikkumiste uurimist, ei tuginenud ta selle uurimisega seotud teabele, kuna seda liiki tegevus ei kuulu otsuse 2015/1333 artiklites 8 ja 9 ning määruse 2016/44 vastavas sättes või Julgeolekunõukogu asjakohastes resolutsioonides ette nähtud loetellu kandmise kriteeriumide hulka.

97 Esimesena väidab nõukogu ühest küljest, nagu on märgitud otsuse 2015/1333 põhjenduses 3, et on jätkuv oht Liibüa rahule, stabiilsusele või julgeolekule ning poliitilise ülemineku protsessi edukale lõpuleviimisele muu hulgas praeguste lõhede edasise süvendamise teel isikute ja üksuste poolt, kelle puhul on kindlaks tehtud osalemine Liibüas Muammar Gaddafi endise režiimi repressiivses poliitikas või kes olid selle režiimiga muul viisil seotud. Teisest küljest on Üldkohus 20. septembri 2016. aasta kohtuotsuses Alsharghawi *vs.* nõukogu (T-485/15, ei avaldata, EU:T:2016:520) leidnud, et selle nõukogu hinnangu õigsust kinnitab asjaolu, et Julgeolekunõukogu kinnitas resolutsioonis 2213 (2015) sisuliselt vajadust takistada M. Kadhafi endise režiimiga seotud isikutel destabiliseerida olukorda Liibüas.

98 Teisena väidab nõukogu, et avaldused ja ajakirjandusartiklid, mis hagejale tema 4. mai 2015. aasta kirjaga edastati (vt eespool punkt 13), on piisavalt konkreetsed, täpsed ja ühtelangevad, et kinnitada nende avalduste tõelevastavust, mille hageja avalikult 2011. ja 2013. aastal tegi, kutsudes üles Liibüa seaduslikke ametiasutusi kukutama ja oma isa surma eest kätte maksma. Need avaldused vastavad selgelt vaidlusalustesse loeteludesse kandmise kriteeriumidele, kuna need tõendavad, et hageja, nagu ka teised M. Kadhafi endise režiimiga seotud isikud, aitab Liibüas olukorda destabiliseerida. Lisaks tõendab asjaolu, et Liibüa ametiasutused leidsid, et hageja viibimine Omaanis, mitte Liibüa vahetus läheduses, aitab vähendada pingeid piirkonnas ning et hagejale antud luba elada Omaanis sõltus sellest, et viimane kohustub mitte osalema poliitilises tegevuses, näitab, et ta kujutas endast jätkuvalt ohtu Liibüa rahule, stabiilsusele või julgeolekule.

99 Seega on sanktsioonide komitee esitatud ajakohastatud teave ning vaidlustatud aktides nimetatud põhjendused, mida on täiendatud ja millele on lisatud hagejale 4. mai 2015. aasta kirjas edastatud teave (vt eespool punkt 13), mida võidi vaidlustatud aktide vastuvõtmiseks arvesse võtta, tõendiks sellest, et nõukogu on asja läbi vaadanud, et põhjendada hageja nime jätmist vaidlusalustesse loeteludesse.

100 Kolmandaks ja viimaseks ei ole ei Omaani ametiasutuste verbaalnoodi ega Liibüa ametiasutuste teatis, millele hageja viitab, piisavad selleks, et nõukogu ei jätaks hageja nime vaidlusalustesse loeteludesse.

101 Olgu meenutatud, et kohtupraktika kohaselt nõuab Euroopa Liidu põhiõiguste harta artikliga 47 tagatud kohtuliku kontrolli tõhusus eelkõige seda, et liidu kohus tagab, et otsus, millega piiravad meetmed on vastu võetud või kehtima jäetud ja mis puudutab asjaomast isikut või üksust isiklikult, põhineb piisavalt kindlal faktilisel alusel. See tähendab kõnesoleva otsuse aluseks olevas põhjenduste ülevaates väidetud asjaolude kontrollimist, mistõttu kohtulik kontroll ei ole piiratud esitatud põhjenduste abstraktse tõepärasuse hindamisega, vaid käsitleb küsimust, kas need põhjendused või vähemalt üks neist, mida iseenesest peetakse selle otsuse põhjendamiseks küllaldaseks, on tõendatud (vt selle kohta 18. juuli 2013. aasta kohtuotsus komisjon jt *vs.* Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P ja C-595/10 P, EU:C:2013:518, punkt 119).

102 Selleks peab liidu kohus niisugusel kontrollimisel nõudma vajaduse korral liidu pädevalt asutuselt selle kontrolli jaoks asjakohaste konfidentsiaalsete või mittekonfidentsiaalsete andmete või tõendite esitamist (vt 18. juuli 2013. aasta kohtuotsus komisjon jt *vs.* Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P ja C-595/10 P, EU:C:2013:518, punkt 120 ja seal viidatud kohtupraktika). Nimelt peab vaidlustamise korral nende põhjenduste põhjendatust, millele puudutatud isiku puhul tuginetakse, tõendama liidu pädev asutus, mitte puudutatud isik ise ei pea vastupidi tõendama nende põhjenduste alusetust. Selleks on tähtis, et esitatud teave või tõendid toetavad puudutatud isiku vastu kasutatud põhjendusi (18. juuli 2013. aasta kohtuotsus komisjon jt *vs.* Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P ja C-595/10 P, EU:C:2013:518, punktid 121 ja 122).

103 Nendest põhimõtetest lähtudes tuleb kindlaks teha, kas hageja nime jätmine vaidlusalustesse loeteludesse põhineb piisavalt kindlal faktilisel alusel.

104 Käesolevas asjas tuleb kõigepealt märkida, et hageja esitatud kaalutlused, millega ta lükkas ümber väite, et ta olevat reisinud julgeolekunõukogu ja sanktsioonide komitee kehtestatud keeldu rikkudes, ei ole asjakohased. Nõukogu ei tuginenud nimelt enam vaidlustatud aktide vastuvõtmisel tema 18. detsembri 2014. aasta kirjas (vt eespool punkt 11) sisalduvale teabele ning seda loetellu kandmise põhjust ei ole enam märgitud nende hulgas, mis on esitatud vaidlusalustes loeteludes.

105 Seejärel tuleb tõdeda, et vaidlustatud aktides ei ole esitatud muid põhjendusi hageja nime vaidlusalustesse loeteludesse jätmiseks 2017. aasta märtsis ja 2020. aasta märtsis peale nende, mis toodi esile tema nime kandmisel 2011. aasta aktidele lisatud loeteludesse ja resolutsiooni 1970 (2011) punktide 15 ja 17 kohaldamisele. Mis puudutab viidet Interpoli infolehele, siis nagu on korratud eespool punktis 96, märkis ja kinnitas nõukogu kohtuistungil, et ta ei tuginenud selle infolehega hõlmatud uurimisega seotud teabele.

106 Tõsi küll, põhjendusi, mille nõukogu esitas hageja nime kandmiseks vaidlusalustesse loeteludesse, nimelt asjaolu, et ta on „Muammar Kadhafi tütar“ ja et tal on „tihe seos režiimiga“, ei ole liidu kohtus õigel ajal vaidlustatud.

107 Ent isegi kui nõukogu võis viidata asjaolule, et hageja kuulus nende isikute hulka, keda resolutsioon 1970 (2011) puudutab, ja selles resolutsioonis esitatud põhjendustele, nähtub eespool punktides 101 ja 102 korratud kohtupraktikast siiski selgelt, et ta ei ole mingil viisil vabastatud kohustusest tõendada, et hageja nime jätmine vaidlusalustesse loeteludesse põhines piisavalt kindlal faktilisel alusel.

108 Sellega seoses tuleb korrata, et 2011. aasta aktid võeti vastu „isikute ja üksuste vastu, kes on seotud tõsiste inimõiguste rikkumistega Liibüas, sealhulgas on rahvusvahelist õigust rikkudes osalenud rünnakutes tsiviilisikute ja -rajatiste vastu“, nagu on märgitud otsuse 2011/137 põhjenduses 3. Otsus 2015/1333 ja määrus 2016/44 võeti vastu eesmärgiga konsolideerida uutesse õigusaktidesse 2011. aasta aktidega kehtestatud piiravad meetmed, mida on muudetud ja rakendatud mitme hilisema õigusaktiga, „[p]idades silmas erilist ohtu, mida olukord Liibüas kujutab rahvusvahelisele rahule ja julgeolekule piirkonnas“ (vt määruse 2016/44 põhjendus 4).

109 Vaatamata nõukogu selgitustele, mida on korratud eespool punktis 97, ei võimalda märge „loetellu kantud resolutsiooni 1970 (2011) punktide 15 ja 17 alusel (reisikeeld, varade külmutamine)“ mõista individuaalseid, spetsiifilisi ja konkreetseid põhjusi, miks hageja nimi jäeti 21. märtsil 2017 ja 5. märtsil 2020 vaidlusalustesse loeteludesse.

110 Seoses sellega tuleb märkida, et nõukogu piirdub vaid viitega teabele, mis hagejale 4. mai 2015. aasta kirjas edastati (vt eespool punkt 13), ja eelkõige avaldustele, mille ta tegi avalikult 2011. ja 2013. aastal, selgitamata põhjusi, miks sellest teabest nähtus oht, mida hageja 2017. ja 2020. aastal ehk vaidlustatud aktide vastuvõtmisel regioonis rahvusvahelisele rahule ja julgeolekule kujutab.

111 Seoses sellega tuleb korrata, et Üldkohus märkis 28. märtsi 2017. aasta kohtuotsuse El-Qaddafi *vs.* nõukogu (T-681/14, ei avaldata, EU:T:2017:227) punktides 69 ja 73, et hagejale 4. mai 2015. aasta kirjas edastatud teave (vt eespool punkt 13) ei kuulu nende põhjuste hulka, mille alusel 2014. aasta aktid vastu võeti, et need tehti nõukogule teatavaks pärast nimetatud aktide vastuvõtmist ning et vaidlusalused põhjendused ei sisaldanud ilmselgelt asjaolusid, millest hageja oleks saanud järeldada isegi neid laiendavalt tõlgendades, milline oli tema individuaalne, spetsiifiline ja konkreetne roll Liibüas toimunud sündmustes.

112 On tõsi, et käesolevas asjas ei saa tugineda sellele, et hageja viidatud 28. märtsi 2017. aasta kohtuotsus El-Qaddafi *vs.* nõukogu (T-681/14, ei avaldata, EU:T:2017:227) on jõustunud. Esiteks, nagu väidab nõukogu, võeti 2017. aasta aktid vastu enne selle kohtuotsuse kuulutamist, teiseks ei ole käesoleva hagi ese ja põhjus samad kui hagil, milles tehti nimetatud kohtuotsus, ning kolmandaks puudutab kohtuotsuse seadusjõu põhimõte üksnes faktilisi ja õiguslikke asjaolusid, mis on tegelikult või vältimatult otsustatud kohtuotsuses (vt selle kohta 29. novembri 2018. aasta kohtuotsus National Iranian Tanker Company *vs.* nõukogu, C-600/16 P, EU:C:2018:966, punkt 43 ja seal viidatud kohtupraktika). Hageja nime vaidlusalustesse loeteludesse jätmise põhjused ei kujuta endast aga faktilisi ja õiguslikke asjaolusid, mis on tegelikult või vältimatult ära otsustatud 28. märtsi 2017. aasta kohtuotsuses El-Qaddafi *vs.* nõukogu (T-681/14, ei avaldata, EU:T:2017:227), mis käsitleb 2014. aasta aktide tühistamist.

113 Sellisest järeldusest ei saa siiski järeldada, et nõukogu ei pidanud siiski täpsustama põhjuseid, miks teave, mis tehti talle teatavaks enne vaidlustatud aktide vastuvõtmist, nagu need edastati hagejale 4. mai 2015. aasta kirjas, oli 2017. ja 2020. aastal veel aktuaalne, et õigustada tema nime jätmist vaidlusalustesse loeteludesse.

114 Nimelt toimusid hageja väidetavad avalikud avaldused, millele on viidatud 4. mai 2015. aasta kirjas, 2011. aastal vahetult pärast M. Kadhafi ja Mutassim Kadhafi surma käsitlevate aruannete avalikustamist ja 2013. aastal. Järelikult on möödunud mitu aastat sellest, kui neid avaldusi ajakirjanduses kajastati ja need nõukogule teatavaks tehti, ilma et nõukogu oleks esitanud vähimatki teavet põhjuste kohta, miks nimetatud avalduste sisu tõendas, et hageja kujutas endast endiselt resolutsiooni 1970 (2011) eesmärkide raames ohtu, olenemata vahepeal toimunud muutustest tema individuaalses olukorras.

115 Sellega seoses tuleb märkida, et alates 2011. aasta loetellu kandmise aktidest ja hilisematest loeteludesse kandmise aktidest, st otsusest 2015/1333 ja määrusest 2016/44, ei elanud hageja enam Liibüas ning toimikus ei ole märgitud, et ta osales mingil moel Liibüa poliitilises elus, ega ka muid avaldusi kui need, mis talle 2011. ja 2013. aastal omistati. Hoolimata nendest muutustest, mis puudutavad hageja individuaalset olukorda, ei selgita nõukogu põhjusi, miks hageja kujutas 2017. ja 2020. aastal ehk vaidlustatud aktide vastuvõtmise ajal ohtu rahvusvahelisele rahule ja julgeolekule piirkonnas.

116 Kõiki eeltoodud kaalutlusi arvestades on põhjendatud hageja kriitika, et vaidlustatud aktidel puudub faktiline alus, mis õigustaks tema nime jätmist vaidlusalustesse loeteludesse.

117 Seega tuleb hagi kolmanda väite teise osaga nõustuda ja sellest tulenevalt tühistada vaidlustatud aktid hagejat puudutavas osas, ilma et oleks vaja analüüsida hagi ELTL artiklile 265 tuginevas osas ning teiste hageja poolt nimetatud aktide tühistamise nõude põhjendamiseks esitatud väidete ja argumentide osas.

Vaidlustatud otsuse tagajärgede kehtivuse säilitamine

118 Pärast muutmistaotluse kohta esitatud märkusi taotleb nõukogu teise võimalusena, et Üldkohus jätaks rakendusmääruse 2020/371 osalise tühistamise korral otsuse 2020/374 tagajärjed kehtima kuni hetkeni, mil jõustub rakendusmääruse 2020/371 osaline tühistamine.

119 Kohtuistungil märkis nõukogu, et rakendusotsus 2017/497 kehtib endiselt, sest seda ei asendatud rakendusotsusega 2020/374, kuna selles otsuses üksnes ajakohastati teavet hageja passide ja tema riigisisese identifitseerimisnumbri kohta, mis ei mõjuta põhjendust, miks hageja nimi jäeti asjaomasesse loetellu. Kui Üldkohus peaks siiski leidma, et rakendusotsus 2020/374 asendab rakendusotsuse 2017/497, jäi nõukogu oma nõude juurde teise võimalusena (vt eespool punkti 39 kolmas taane).

120 Tuleb asuda seisukohale, et rakendusotsuse 2017/497 toime on hageja jaoks siduv üksnes kuni 6. märtsini 2020 ehk rakendusotsuse 2020/374 avaldamise kuupäevani, millega ajakohastati hagejat puudutavat haldusteavet, muutmata seejuures tema loetellu kandmise põhjendusi. Järelikult saab nõukogu poolt teise võimalusena esitatud nõue säilitada tagajärjed puudutada üksnes seda teist otsust.

121 Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 60 esimesest lõigust tuleneb, et apellatsioonkaebusel ei ole peatavat toimet. Selle põhikirja artikli 60 teises lõigus on siiski ette nähtud, et erandina ELTL artiklist 280 jõustuvad Üldkohtu otsused, mis kuulutavad määruse õigustühiseks, alles selle tähtaja möödumisel, mille jooksul võib esitada apellatsioonkaebuse, või kui selle tähtaja jooksul on otsus edasi kaevatud, siis selle kaebuse läbivaatamata jätmise kuupäevast.

122 Käesoleval juhul on rakendusmäärus 2020/371 oma olemuselt määrus, kuivõrd selles on ette nähtud, et see on tervikuna siduv ja vahetult kohaldatav kõikides liikmesriikides, ning see vastab määruse õigusmõjule, nii nagu see on ette nähtud ELTL artiklis 288 (vt selle kohta 21. aprilli 2016. aasta kohtuotsus nõukogu *vs.* Bank Saderat Iran, C-200/13 P, EU:C:2016:284, punkt 121).

123 Niisiis on käesoleval juhul kohaldatav Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 60 teine lõik (vt analoogia alusel 21. aprilli 2016. aasta kohtuotsus nõukogu *vs.* Bank Saderat Iran, C-200/13 P, EU:C:2016:284, punkt 122).

124 Viimaseks tuleb rakendusotsuse 2020/374 tühistamise ajalise mõju kohta korrata, et ELTL artikli 264 teise lõigu alusel võib Üldkohus siiski märkida, kui ta peab seda vajalikuks, milliseid tühiseks tunnistatud õigusakti tagajärgi loetakse kehtivaks.

125 Käesoleval juhul võib rakendusmääruse 2020/371 ja rakendusotsuse 2020/374 tühistamise jõustumine erinevatel kuupäevadel õiguskindlust oluliselt kahjustada, kuna need kaks õigusakti kehtestavad hageja suhtes ühesugused meetmed (vt analoogia alusel 21. veebruari 2018. aasta kohtuotsus Klyuyev *vs.* nõukogu, T-731/15, EU:T:2018:90, punkt 263). Otsuse 2020/374 tagajärjed tuleb seega hagejat puudutavas osas jätta kuni rakendusmääruse 2020/371 tühistamise jõustumiseni kehtima.

Kohtukulud

126 Kodukorra artikli 134 lõike 1 kohaselt on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna nõukogu on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb kohtukulud vastavalt hageja nõudele temalt välja mõista.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (viies koda)

otsustab:

1. **Tühistada nõukogu 21. märtsi 2017. aasta rakendusotsus (ÜVJP) 2017/497, millega rakendatakse otsust (ÜVJP) 2015/1333 piiravate meetmete kohta seoses olukorraga Liibüas, ja nõukogu 5. märtsi 2020. aasta rakendusotsus (ÜVJP) 2020/374, millega rakendatakse otsust (ÜVJP) 2015/1333 piiravate meetmete kohta seoses olukorraga Liibüas, osas, milles Aisha Muammar Mohamed El-Qaddafi nimi jäetakse nõukogu 31. juuli 2015. aasta otsuse (ÜVJP) 2015/1333 piiravate meetmete kohta seoses olukorraga Liibüas ja millega tunnistatakse kehtetuks otsus 2011/137/ÜVJP, I ja III lisa loeteludesse.**

2. **Tühistada nõukogu 21. märtsi 2017. aasta rakendusmäärus (EL) 2017/489, millega rakendatakse määruse (EL) 2016/44 (mis käsitleb piiravaid meetmeid seoses olukorraga Liibüas) artikli 21 lõiget 5, ja nõukogu 5. märtsi 2020. aasta rakendusmäärus (EL) 2020/371, millega rakendatakse määruse (EL) 2016/44 (mis käsitleb piiravaid meetmeid seoses olukorraga Liibüas) artikli 21 lõiget 5, osas, milles Aisha Muammar Mohamed El-Qaddafi nimi jäetakse nõukogu 18. jaanuari 2016. aasta määruse (EL) 2016/44, mis käsitleb piiravaid meetmeid seoses olukorraga Liibüas ja millega tunnistatakse kehtetuks määrus (EL) nr 204/2011, II lisa loetellu.**

3. **Jätta rakendusotsuse 2020/374 artikli 1 tagajärjed Aisha Muammar Mohamed El-Qaddafi suhtes kehtima kuni Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 56 esimeses lõigus ette nähtud vaidlustamise tähtaja möödumiseni või, kui selle tähtaja jooksul on otsus edasi kaevatud, kuni apellatsioonkaebuse rahuldamata jätmiseni.**

4. **Mõista kohtukulud välja Euroopa Liidu Nõukogult.**

Spielmann Öberg Spineanu-Matei

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 21. aprillil 2021 Luxembourgis.

Allkirjad